

We zijn onderweg!

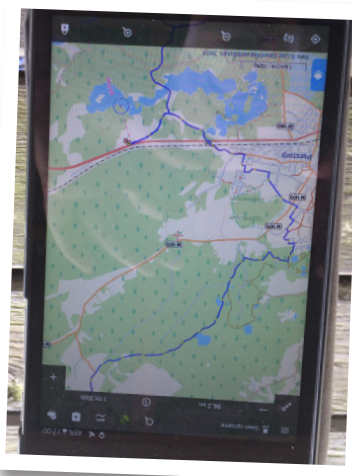
Hoe weet je of je paard er klaar voor is?

Eén ding heb ik al geleerd; **reizen te paard is niet ontspannend**. Het is **geweldig en uitdagend**, je beleeft avonturen en bent de hele dag samen met je paard. Allemaal gaaf. Maar ontspannend is het niet...

Tekst: Carolien Staal, foto's: privé

Na maanden van voorbereiding, was het in mei dan eindelijk zover: Timo, Mark en ik vertrokken naar Zweden. Op de eerste dag begon het avontuur al goed, toen ik na twee uur stappen door een natuurgebied terecht kwam in een bosbouwgebied. Geen doorkomen aan voor Timo, want de vijftig centimeter diepe bandensporen van de bosbouwmachines lagen vol met grote en kleine takken en ander plantenafval. Toen ik er omheen wilde lopen, zakte Timo na twee passen tot aan zijn buik weg in het drijfzand. Door snel te reageren en hem stevig aan zijn hoofd terug te draaien kwam hij er met enkele forse sprongen uit en kon hij de kant op klimmen. Als je je paard niet binnen een minuut of twee de kant op krijgt,

Navigeren en routes uitzoeken kost veel tijd maar heeft wel prioriteit.

zuigt de modder hem vast en raakt hij zeer snel uitgeput. In zo'n gebied in Zweden is geen brandweer die een onbegaanbaar stuk bos in kan komen om hulp te bieden. Heel spannend dus. Gelukkig liep het goed af en ik heb geleerd om heel voorzichtig te zijn in onbekend gebied.

Is het veilig of niet?

Voor ons in Nederland, waar iedere vierkante meter is georganiseerd, is het moeilijk voor te stellen hoe verlaten het buitengebied in Zweden is. Op een reis als deze is een goede voorbereiding noodzakelijk. We spenderen dan ook uren per dag aan het uitzoeken van routes. Kan ik te paard langs een wandelroute? Soms loopt een wandelroute door ruig gebied en is de route alleen toegankelijk voor wandelaars met

Timo in zijn 10 hectare grote paardenparadijs-weiland in Perstorp.

Wat is het hier leeg en mooi! Uitzicht vanaf een kampeerplek.

een rugzak. Met je paard over een paadje van twintig centimeter breed lopen met een struikenplafond van 1.40 meter is al een uitdaging. Maar als je dan een bruggetje tegenkomt van veertig centimeter breed met aan één kant een leuning, is echt lef vereist. Op dat moment moet je beslissen of het veilig is om te proberen, of dat terugkeren en acht kilometer omrijden een betere optie is.

Zorg voor je eigen paard

Regel nummer één is: 'zorg altijd zelf voor je eigen paard'. Het lijkt zo logisch, maar schijn bedriegt. Eén van de eerste dagen logeerden we bij mensen die zelf ook een aantal paarden op stal hebben staan. Na overleg spraken we af dat ik eten klaar zou zetten en dat zij Timo meevoerden met de andere paarden. Zo gezegd zo gedaan. Emmertjes neergezet voor vijf en tien uur 's avonds en de volgende ochtend met daarnaast speciekuipen met hooi. In de avond aten we gezellig, ik zei Timo welterusten en ging naar mijn luxe slaapkamer toe. In de ochtend kwamen we wat langzaam op gang en toen ik om negen uur bij Timo aankwam, bleek dat de stalhouder wel het krachtvoer,

maar niet het hooi had gegeven. Ze voeren in die stal geen hooi om tien uur 's avonds en in de ochtend gingen hun eigen paarden direct naar de weide. En daar stond Timo, vanaf vijf uur 's middags geen eten meer gehad... Wat voelde ik me schuldig!

Weer wat geleerd. Vertrouw niemand met je paard, alleen jezelf. Geef de verzorging niet uit handen, hoe moe of natgerend je ook bent.

Ruwvoer en hooi afwegen

Het voerbeleid is ook niet te onderschatten. In de trailer hebben we Speedibeet (bietenpulp), DailyPlus (luzerne) en Energy-Control (sportbrok voor duursport). De bietenpulp en luzernemix gebruik ik als ruwvoervervanger. Op iedere overnachtingsplaats is er ander ruwvoer. Soms rijk voorjaarsgras, soms oud droog hooi. Omdat het spijsverteringsstelsel van paarden zo gevoelig is, geeft de bietenpulp stabiliteit

aan het verteringsapparaat. Er is niet overal waar we kamperen gras beschikbaar, daarom kopen we hooi bij de mensen waar we overnachten. Gisteren heeft Timo in 24 uur precies zestien kilo voordroogkuil weggewerkt. Interessant gegeven is dat je in een pensionstal het ruwvoer per kilo betaalt. Er hangt een weegschaal met een veer in de hooischaar. Daar weeg je je hooi in af. Uiteraard in een Ikeatas, die gebruikt iedereen hier voor hooi. Hooi is twintig eurocent per kilo. Bijkomend voordeel is dat

iedereen precies weet hoeveel zijn of haar paard eet. Op de stalbordjes staat dan ook: ochtend twee kilo hooi en een halve kilo krachtvoer. Waarom doen we dat in Nederland niet?

Iedere dag onzekerheden

Al met al zijn er iedere dag onzekerheden die een tocht als deze behoorlijk zwaar maken. Iedere dag vragen we ons af waar we gaan slapen, of het zal gaan regenen, of er voldoende gras voor Timo is, of we een goede route kunnen vinden en of er ergens gelegenheid is om de apparatuur op te laden. Maar iedere ochtend worden we wakker met de vogels boven ons hoofd en het geluid van een tevreden etend paard naast de tent. Wat is er mooier dan dat? We kijken op de kaart en gaan op pad. Samen met mijn held verkennen we nieuwe gebieden en rijden we meer kilometers. En daar doen we het voor! 🐾

Naschrift: Na vier weken reizen is Expeditie Swedenland voortijdig afgebroken. Het ritme van vier dagen wild kamperen en twee dagen uitrusten op een boerderij, was voor Timo niet fijn. Zijn instinct als prooidier maakte dat hij niet op zijn gemak was wanneer hij alleen in een paddock in de Zweedse bossen de nacht moest doorbrengen. Carolien: "We hebben van alles geprobeerd om hem te laten ontspannen, maar het mocht niet baten. Daarom hebben we na 303 kilometer besloten dat het voor Timo beter is om hem onder te brengen bij vrienden. Mark en ik zetten de tocht samen voort."

Kamperen midden in het bos.

Hartelijke ontvangst in Perstorp.